

LA PARAULA DEL PRESIDENT COMPANYS

AQUESTA NIT EL PRESIDENT DE CATALUNYA, SENYOR LLUIS COMPANYS, ES DIRIGIRA, PER MITJA DE LA RADIO, A TOTS ELS CATALANS.

EN AQUESTA HORA DECISIVA PER ALS DESTINS DE LA PATRIA, EL PRESIDENT DELS CATALANS ASSENYALARA EL CAMI QUE TOTS HEM DE SEGUIR PER A SALVAR LA DIGNITAT, I L'EXISTENCIA DE LA NOSTRA TERRA AMENÇADA PELS NOUS BARBARS.

CATALANS: Escolteu aquesta nit el nostre President!

«Els catalans es batent per la llibertat i per la seguretat de la nostra frontera pirinenca», diu la premsa de París

París, 30. (Per telèfon.) — Tota la premsa francesa d'avui remarca que els republicans no solament resisteixen amb èxit en relació als esforços que fan els franquistes. Cal remarcar «L'Ordre», que dirigeix el gran periodista Emile Buré que publica un article editorial en el qual en parla d'aquesta resistència i del seu èxit, diu: «El prestigi impuls que ha aixecat tota la Catalunya pot encara restablir la situació. El president Negrin va cridar ahir tots els homes vàlids a les armes i ha declarat la pàtria en perill. Nosaltres sabem quins miracles pot realitzar la fe patriòtica i per haver-los tingut com a companys de trinxera a Châmpagne, a l'Argonne i al Somme, nosaltres sabem també quins admirables combatents són els catalans. Ells es batent per la llibertat i es batent també per la seguretat de la nostra frontera pirenenca. Nosaltres no podem menys que cridar-los: «coratge, camarades, coratge, cal aguantar.»

Alguns periòdics, particularment «L'Humanité» remarquen que l'ambaixador de Franco anà ahir a visitar Mussolini per a felicitar-lo per les «proeses magnífiques» realitzades pels aviadors italians. Fan destacar aquests diaris el fet que aquestes «proeses» han causat la mort a un diplomàtic francès.

El diari «L'Oeuvre» també remarca especialment la resistència i tots els diaris destaquen la crida feta ahir per la Generalitat a tots els catalans i no esperaven altra cosa que la magnífica resposta donada pel poble de Catalunya, on totes les forces polítiques i socials s'han posat al costat del Govern.

De Londres arriben notícies que l'opinió pública britànica ha reaccionat molt fort a favor de la República espanyola, cosa que també s'observa aquí a través de la Premsa.

El Comitè que ha endogalat l'Espanya republicana

Demà pretindrà portar a terme una vil maniobra contra França i la URSS

Londres, 30. — Amb relació a la reunió que demà ha de tenir lloc a Londres del comitè de «No Intervenció», el redactor diplomàtic del «Daily Herald», escriu que tal com es troben les coses, no hi pot haver persona que cregui seriósment en la retirada de combatents estrangers al territori espanyol, projecte

que es troba en estudi des de fa més de vuit mesos. Els simulacres de bona voluntat d'alemanys i italians — escriu — han donat, fins al moment els seus fruits, contraproductes, i aquests simulacres continuaran. La maniobra es desenvoluparà en el Comitè i procurarà llançar sobre França i la

U. R. S. S., la responsabilitat del retard en què es troba l'aplicació del pla, i d'aquesta manera Chamberlain podrà, quan se li reuoli que justifiqui la seva política filo-italiana, pretendre que Mussolini ha fet en realitat tot el possible perquè la retirada dels seus voluntaris fos un fet abans de la gran ofensiva de Franco.

El C.E.N.U. demana la militarització de tots els treballs i la mobilització general

El Consell de l'Escola Nova Unificada tenint en compte els deures que els actuals moments històrics comporten, i havent convingut unanimitatment que cap altra tasca és tan urgent i profitosa com la de posar-se al servei de la guerra d'alliberació nacional, acordada en la seva darrera sessió del ple eleva al Consell de Cultura, com a oferta d'exemple d'un òrgan oficial del seu Departament al nostre Govern, la proposta que comprèn els següents extrems:

Primer. — Consagrar tota l'activi-

tat de Govern a la guerra i demanar que tots els òrgans consultatius i assessors del Poder de Catalunya, fins que la victòria sigui assolida, s'ocupin preferentment dels problemes que tinguin una utilitat per a fer la guerra més eficaç i més curta, i d'aquells altres que sorgint com a conseqüència de la guerra siguin vitals per a la nostra recuperació.

Segon. — Demanar la militarització de tots els treballs i la mobilització de tots els homes aptes per a destinar-los a la tasca més urgent i ef-

ectiva en interès de la victòria, i oferir mentrestant a la Conselleria la nostra voluntaria militarització per a quedar al servei de la tasca de guerra que s'estimi més a propòsit.

Tercer. — Interessar al Consell de Cultura que formulï les propostes urgents de les activitats més adequades per les escoles i institucions docents en els temps actuals de guerra, i per la seva influència moral i vigoritzadora de la reorganització.

Les autoritats angleses a Espanya han advertit al seu Govern que la resistència republicana seria formidable

Londres, 30 (per telèfon). — La premsa anglesa des de fa uns dies anuncia històricament la fi de la guerra a Espanya amb la victòria dels rebels. Alguns diaris ja han lamentat aquesta contingència i altres, únicament, han dit que val més que la guerra s'acabi perquè arreu del món la gent ja n'està cansada. Ha estat molt difícil aquests darrers dies fer veure a la gent, als amics intranquils i als derrotistes que no tot s'ha acabat, i que ni tan sols pot acabar d'aquesta manera. Els qui coneixem bé els fets més importants de la guerra, la situació militar i les possibilitats molt grans de l'Exèrcit de la República i sobre tot l'esperit dels catalans, considerem, tal com ha dit Negrin, que la situació encara que delicada no és fatal.

Avui, però, tot ha canviat. Resulta que els feixistes internacionals, l'existència dels quals a Espanya Mr. Chamberlain segueix ignorant, han estat deturats a les fronteres de Catalunya. I relacionat amb això hi ha hagut la visita inesperada de l'ambaixador britànic al comte Ciano. Ha tingut lloc una conversa extraordinària, en la qual s'ha parlat de la retirada dels italians d'Espanya. Per què s'havia de parlar d'això, ara, quan els italians i Mister Chamberlain semblaven creure que la victòria dels rebels era un fet? S'ha discutit això perquè les autoritats angleses a Espanya els han advertit que la resistència seria formidable, que la guerra no podia acabar d'aquesta manera i també perquè dintre del Govern britànic

hi ha la sospita que és ara Alemanya qui mana, qui envia material i homes i que amenaça la integritat territorial d'Espanya i la seguretat de l'Imperi britànic. La retirada dels italians ara seria deixar els alemanys al descobert, tal com ha quedat al descobert aquests dies l'ac-

tuació de la Gestapo a Londres man- teix. La nota final d'avui es refereix a la foto publicada a la premsa anglesa, en la qual apareix Mussolini fent petons al fill d'un aviador italià mort a Espanya, al fill d'aquell que ell havia enviat a la mort. És el petó de Judes.

Nous testimonis de condol a l'alcaide pels bombardeigs de Barcelona

L'alcaide senyor Rafael Salvat, ha rebut de l'alcaide de Brussel·les M. Adolphe Max, una comunicació per la qual li fa recepció del seu telegrama del dia 18 darrer, relatiu als bombardeigs feixistes de la ciutat de Barcelona i li diu que l'ha tramès tot seguit al senyor ministre d'Afers Estrangers de Bèlgica, pregant-li que hi presti tota la seva atenció.

A l'Alcaldia s'ha rebut un atent oficial del Consell Provincial de Madrid, pel qual se li diu que la Comissió Provincial Permanent, en sessió celebrada el dia 23 darrer, acordà expressar a l'Ajuntament de Barcelona el condol d'aquell Consell per les víctimes i danys que causà l'aviació feixista en bombardejar la ciutat de Barcelona.

L'ERROR ESSENCIAL I TRAGIC DE CHAMBERLAIN

Moscou, 30. — En un editorial consagrat al discurs de Chamberlain, el «Journal de Moscou» declara:

«En tot el discurs no s'ha pogut veure més que tolerància per a l'agressió. Els partidaris de Chamberlain al·leguen solament que aquesta política permetrà a Anglaterra evitar participar en una guerra imminent que el Govern britànic no vol detenir. L'error essencial i trágic de Chamberlain i els seus partidaris, consisteix en creure que la seva política, allunyant el perill de guerra d'Anglaterra, impedirà que l'explosió d'aquesta guerra l'obligui a participar-hi si no vol signar la seva capitulació a Europa.»

—Diu que l'anomenen l'Oceà "pacífic"!

(De "Vendredi")

Per a reforçar l'amistat franco-romanesa

Llò, 30. — Per primera vegada acaba de constituir-se a Llò una societat d'amistat franco-romanesa, so- ta la presidència d'honor de Herriot i la senyoreia Vacaresco. Aquesta societat té per finalitat reforçar, en tots els medis, les relacions amistoses entre França i Romania.

ES REOBRE LA FRONTERA

Com a conseqüència d'haver acceptat Lituània l'ultimàtum polonès, la frontera entre els dos països ha estat reoberta. Vegeu, a la foto, uns soldats polonesos que procedeixen a l'operació de deixar el pas lliure (Radiofoto Keystone)

Les forces republicanes resisteixen heroicament les envestides enemigues

Sis aparells alemanys abatuts

Acció ofensiva de les tropes lleials al front de Llevant

Ministeri de Defensa Nacional, Comunicat oficial de guerra d'ahir:
EXERCIT DE TERRA:
EST. — En tots els sectors continua la batalla amb enorme intensitat.
 L'enemic aconsegueix ocupar Barbastro, a primera hora d'avui i creuar el riu Cinca, entre Fuyo i Zaldin i entre Abizanda i El Grado.
 Al sector de Fraga les tropes republicanes es mantenen heroicament en posicions a l'esquerra del riu i pròxims a la població.
 Per la zona de Casp, la lluita adquireix extraordinària violència. Es lluita a les proximitats de Maella.
 Més al Sud, els atacs enemics foren vigorosament resistits, sense variació sensible de la nostra línia.
 L'aviació faciosa actua sobre Lleida, a les 9.30, 10 i 10.30 hores.
 A les 13.15, es lluita un combat aeri. Els nostres caçes aconseguiren abatre a l'Oest de Lleida un bimotor i un monoplà «Meisserschmidt», i al Nord de Fraga, un altre «Meisserschmidt». En combat posterior, foren abatuts altres dos «Meisserschmidt», a l'Est de Zaldin.
 A les 16.15 i en un tercer combat, fou abatut un bimotor «Junkers», pels voltants d'Albaladea.
ANDALUSIA. — Els rebels han insistit en els seus atacs a les nostres posicions de Cornicabra (Sector d'Alcaudete). Novament han estat rotundament rebutjats.
 Altres intents realitzats per forces de cavalleria enemiga, que tractaven d'infiltrar-se entre les nostres posicions de Martín, Alcáide i Villagordo, foren, també, neutralitzats per l'acció eficaç de les forces pròpies.
LLEVANT. — Aquesta matinal, les nostres tropes iniciaren una acció ofensiva sobre alguns sectors. Aconseguiren ocupar les cotes 1.385, 1.325 i 1.347, prop de Valdecaña.
 Els pobles de Masagros i Torriente i la carretera que uneix Benas a Valdecaña es troben completament dominats pel foc de les armes republicanes.
ALTRES EXERCITS. — Sense notetats.

El martiri del litoral llewantí

Tortosa, Castelló i Tarragona, bàrbarament bombardejades

El Ministeri de Defensa Nacional ha publicat la següent nota:
 «Entre els darrers bombardejos realitzats per l'aviació faciosa al litoral mediterrani, figuren els següents:
 Dia 28, a les vuit, contra Sant Vicenç de Calders. A les 14.25, contra Coll de Balaguer. A les 18.50, contra Tarragona, Sant Vicenç de Calders, Coll de Balaguer i Salou. A les 19, contra Calafell. A les 19.10, contra Benicarló, Torroella i Alcanar. A les 19.30, contra Vinaròs.
 Dia 29, a les 1.05, contra Tortosa, i han causat onze morts, diversos ferits i bastants desperfectes materials. A les 8.10, contra Sant Vicenç de Calders. A les 10.55 contra Castelló. Aquest bombardeig fou realitzat per quatre «Junkers», procedents de Mallorca, els quals llançaren sobre la ciutat un centenar de bombes. Algunes d'aquestes caigueren a l'Institut Provincial d'Hygiene i destruïren les clíniques d'aquest i tot el material; unes altres han caigut a l'hospital provincial, i destruïren diverses galeries, entre elles la de dermatologia i de menes. Les bombes restants les llançaren els avions sobre un barri obrer, al qual destruïren setanta cases. El ha moltes víctimes.
 A les 13.05, contra Tarragona. Una de les bombes caigué a un col·legi de nens i originà víctimes.
 El dia 28 les bateries antiaèries afectes a l'Exèrcit de Maniobres que operen a Aragó, pogueren abatre dos bimotors «Bayona» i un «Elat». Els tres aparells caigueren dintre de les nostres línies. Cinc dels seus tripulants es llançaren en paracaigudes i foren fets presoners, un d'ells és de nacionalitat italiana.

Ni un sol home ociós AL DIA SEGÜENT DE DEIXAR L'EINA, CAL AGAFAR EL FUSELL

Carta del ministre de Defensa Nacional a la U.G.T. i la C.N.T.

El ministre de Defensa Nacional ha dirigit als Comités Nacionals de la U.G.T. i de la C.N.T. la següent carta:
 «Estimats camarades: Les vicissituds de la guerra poden originar, per dificultats en els transports, per manca d'energia elèctrica i per altres causes, la paralització d'indústries a Catalunya, i per tant, valgues forges que assolixin xifres considerables d'obres.
 Conve preveure aquesta contingència. En les circumstàncies presents resulta inadmissible que roman gu ociós un sol home. El que qualsevol sense lloc a la fàbrica o al taller, pot i ha de tenir-lo al camp de combat o als serveis auxiliars de l'exèrcit.
 No hi ha d'haver el menor marge per a la inactivitat. Al dia següent de deixar la ferramenta, cal agafar el fusell o el treball o al front. Dintre aquest dilema, resta tancat a l'hora actual el deure dels treballadors.
 No hi cap consentir la formació de grans masses ocioses, entre les quals arribarien probablement a trobar terreny propici els treballadors.
 Molt afectuosament els saluda, Indalecio Prieto, signat»

El Govern intensificarà el reclutament de voluntaris

Ahí a la tarda, es reuniren els ministres en Consell, sota la presidència del doctor Negrín.
 La reunió que havia començat a un quart de set va acabar a un quart d'onze del vespre.
 A la sortida, com de costum, el secretari del Consell i ministre d'Instrucció pública senyor Hernández, facilità als periodistes la següent referència oficial:
 «Han estat acordades noves combinacions d'altres càrrecs de la Direcció General de Seguretat. El Govern ha examinat també la situació dels fronts, especialment el d'Aragó, i s'han adoptat algunes mesures amb relació amb la delicadesa que la situació d'aquest presenta.
 Amb connexió amb aquest problema, s'ha vist el bon resultat de la campanya de reclutament de voluntaris que es proposà el Govern intensificar, comptant amb l'esperit de combativitat i elevada moral de guerra de tots els antifeixistes de la reinguarda.

L'OMBRA DEL FEIXISME SOBRE TUNIS

Els projectes feixistes sobre aquesta regió els indiquen les paraules del provi Mussolini, en dir que la Itàlia imperial iraclarà, en el seu dia, de prendre novament la província lunisenca

A la plaça de la Goulette, baixa, plana i amb reflexes de llacuna, ressona un gran soroll de martells.
 Sembla que s'està construint un gran edifici. Els feixistes, amb els seus projectes, semblen a caques de monstres prehistòrics, els quals es transformaran, amb el temps, en embarcacions.
 Al llarg del dia, grups de mecànics registren activament els vents oberts d'uns vells vaixells. Aquests estan reposant com a besties que dormissin, desolats, rovellats però forts encara i preparats per a continuar a l'instat la seva marxa.
 «Sabeu què és això? — am pregunten per tal d'insultar-me sobre el particular. Són cançons, les cançons per tal de quintuplicar els batecs del seu cor. Es tracta de dotar-los d'un motor de nou model — model alemany — amb el qual no poden comparar-se els que tenien.
 Motors de dos-cents, dos-cents cinquanta i tres-cents cavalls, mentre que els anteriors rarament passaven dels cinquanta, que eren molt suficients per al seu pacífic servei.
 «A qui portarien aquestes embarcacions? — pregunto. — A hom em diu que totes són italianes. Des de fa algun temps s'ordenà que es procedís a la seva transformació dotant-les d'un motor d'alta potència i d'un pont.
 Els propietaris d'aquestes embarcacions no són rics, però tampoc no els costa res la seva transformació.

FRONIO IXIKI-ALAI

Cada dia, tarda i nit, GRANS PARTITS
 Detalls per cartells.

—¿I la proposta franco-anglesa sobre els bombardejos?
 —La bombardejarem!
 (De "Marianne")

Franco contesta a Chamberlain: "Barcelona és un objectiu militar de gran importància"

I el «premier» britànic està molt content perquè no han efectuat cap nou bombardeig

Londres, 30. — A la Cambra dels Comuns, el primer ministre anuncia que l'agent britànic a Burgos havia rebut una nota dels rebels espanyols, refusant l'afirmació que les poblacions civils havien estat objecte d'atacs deliberats, a excepció dels d'Alcalá, puix que Barcelona constitueix un objectiu militar de gran importància.
 Sir Neville Chamberlain afegí que el Govern anglès no podia considerar aquesta contestació com una justificació adequada, donat el nombre excepcional de morts i ferits entre la població civil de Barcelona, si bé feia constar la seva satisfacció pel fet que no s'hagués tornat a operar sobre Barcelona cap nou bombardeig des que fou enviada als rebels la seva recent comunicació.
 El diputat comunista senyor Noel Baker féu notar al primer ministre que en lloc de bombardejar Barcelona, l'aviació rebel ha concentrat la seva activitat a localitats més petites, i preguntà si es formularia una nova protesta.
 Chamberlain no contestà aquesta pregunta.

"EL FET QUE EL GOVERN ESPANYOL NO POT REPLICAR ADEQUADAMENT AQUESTS BOMBARDEIGS BRUTALS SOBRE LES SEVES POBLACIONS CIVILS, REVEL·LA L'OBRA DE LA NO INTERVENCIÓ", DIU "THE MANCHESTER GUARDIAN"

Londres, 30. — «The Manchester Guardian» parla dels bombardejos a les poblacions oïertes d'Espanya, realitzats per l'aviació alemanya i italiana, en referir-se concrement al de Barcelona, és la eco de l'horror que ha causat al poble anglès la realitat abominable d'un bombardeig seri que assassinà centenars de nens i dones.
 Però les expressions d'horror i de adreigues —segons— i tota la simplicitat del món no poden, per si soles, lluitar Espanya dels seus turments. No n'hi ha prou tampoc que els Govern d'Anglaterra i França facin constar davant Franco el seu horror pels bombardejos com el de Barcelona i el declari contrari als principis del dret internacional.
 Això s'ha fet ja altres vegades sense cap resultat. El que fa falta és l'acció; l'abandonament de la política de no intervenció, que permet al Govern legítim la compra d'armes a l'estranger.
 Solament això pot ajudar Espanya. Qualsevol país que posés un Servet d'intel·ligència ha d'estar assabentat que els rebels que rebut i estan rebent més ajuda que mai d'Alemanya i Itàlia.
 França ha lluitat al Govern britànic una llista de 442 aeroplans estrangers que lluiten al costat de Franco i estan tripulats en la seva major part, per pilots estrangers.
 La República espanyola no té els seus amics; Anglaterra i França romanen fidels a la no intervenció; els Estats Units segueixen el seu exemple. El fet que el Govern espanyol no pot replicar adequadament, ni amb els seus caçes ni amb el foc de l'artilleria antiaèria aquests bombardeigs brutals sobre les seves poblacions civils revela l'obra de la no intervenció. No intervenció que, en relació amb altres nacions, de la més manifesta burla. El més que pot fer el Govern és abandonar aquest expedient.
 LA DELICADA SITUACIÓ DE CAMBERLAIN DAVANT LA JACTÀNCIA DE LA PREMSA ITALIANA SOBRE L'AFER D'ESPANYA
 Londres, 30. — El «Daily Herald» publica una informació del seu corresponent diplomàtic, en la qual diu que Mussolini ha estat advertit, confidencialment, que la seva conducció posa en un greu conflicte Mr. Neville Chamberlain.
 El comte Grandi, ambaixador d'Itàlia, que acaba de retornar de Roma, visita el ministre d'Afers Estrangers, lord Halifax, i hom sap que mentre Grandi es mostrava satisfet dels avenços de les negociacions anglo-italianes, lord Halifax estava preocupat i intranquil per Espanya.
 El bombardeig salvatge de Barcelona, la jactància manifesta de la premsa italiana, les proves irrefutables dels reforços alemanys i italians, tot això ha vingut després que el comte Grandi afirmés Mr. Chamberlain acceptant la famosa afirmació.
 El primer ministre digué aleshores que no seria possible un acord amb el Govern italià, ja que havia fet alguna cosa que alterés la situació a Espanya a favor del general Franco.
 Mister Chamberlain té encara esperances que Mussolini no el condonari en la desgraciada al·lusió d'un diver d'ègirs entre empassar-se les seves paraules o abandonar l'acord.

s'invertia a favor dels tunisencs, però l'administració no ha fet tan bé que en la majoria dels vaixells onega la bandera italiana.
 Al mateix temps que les xalupes surten a pescar a alta mar 480 vaixells italians, que sumen un total de 1.866 tones. A més, 304, que sumen 1.817 tones, es dediquen a la pesca d'esponges. Recordi's les 158 tones franceses per tal de veure fins on arriba la seva inferioritat.

LA ITALIA FEIXISTA PROCLAMA OBERTAMENT LES SEVES INTENCIONS RESPECTE A TUNIS

Algú m'ha preguntat:
 «Vos ignoreu, per casualitat, que la Itàlia feixista proclama obertament les seves intencions pel que fa a Tunis?»
 He contestat que després d'haver estudiat, per a la meua informació, aquestes potents màquines de guerra que són les seccions, el Doga Labor, la premsa, la literatura, l'estadística, el cinema, el «Dante Alighieri», la O. V. R. A., Radio Roma, Radio Bari, seria precis dir que per a no adonar-me'n.
 He vist, doncs, que la pesca està quasi exclusivament a mans dels italians, no s'escapa a ningú; que l'administració els fa un magnífic obsequi a consentir uns preus elevadíssims, en perjudici de la població, no tan poc; que aquest país pot ésser-ho el que té d'amenaçador i molest el problema de la pesca exercida exclusivament pels italians.
 Així m'ho asseguren, i el que m'ha vingut a l'horitzó fa un gest dissenyat en l'aire la costa tunisenca:
 «Ací Zizerte, ací Cap Bon — em diu—. La distància entre els dos és de 160 quilòmetres. En aquest front les costes del golf de Tunis, en una extensió de 60 quilòmetres, separen Sidi-Daoud i La Zembra, a l'Est; el del Cap Farina cap a l'Oest una línia de 30 quilòmetres separa la Goulette i Sidi-Bou-Said de la punta de Korbou.
 «Voleu recordar que a 70 quilòmetres del Cap Bon es troba la Illa de Pantelleria, de la qual Itàlia ha fet una espècie de Gibraltar i on es prohibeix que ningú hi romangui més de sis mesos? Penseu que aquest país és el que domina l'accés de la Mediterrània Oriental. Us fem una idea de la base que a Tunis constitueix aquesta flota italiana que es repleta continuament?
 «Podem oblidar que tota la regió, des del Cap Bon fins a Gromballa, i adiu més enllà, està poblada per masovers italians, tots provats militants feixistes?

COM SE PREPARA ELS PESCADORS PER A QUELCOM QUE NO ES EL SEU OFICI

«Sabeu que un dels objectes del Doga Labor és, precisament, obligar els mariners italians, sense excepció, a cursar un curs nocturn d'alguns dels cursos nocturns.
 Doncs aquests cursos nocturns, en tots els llocs de la costa, es componen de diverses seccions: navegació, construcció naval, mecànica, aviació i preparació militar. Tot això a càrrec d'oficials de la Marina real italiana arribats expressament amb aquesta finalitat. Un capità de la Marina italiana s'ocupa de qüestions mecàniques i de l'electricitat.
 «Sabeu que després de la comoda tapadora de la pesca es fan preparatius, s'ocupen noves posicions, es tenen milers d'homes en treballs que no són, precisament, al·lusió a l'aprenent; es preparen vaixells, amb una extraordinària velocitat, quelcom que no ha d'ésser peix fresc...
 Sembla que s'ha aixecat vent i l'ostentat martell de guerra multiplica el nombre de les necessitats de cada moment, ha disposat que l'oficina encarregada d'expedir els Fulls de Ruta estableixi un servei permanent.
 A partir d'avui dia 30, el Departament de Fuils de Ruta, i la mateixa Direcció General, tindrà un servei continuat dia i nit, tant per a atendre possibles necessitats de documentació de vehicles com per a prestar l'atenció a les necessitats de tot hora, per totes les quals està en constant contacte amb els organismes oficials i Juna de Defensa Passiva.
 El telèfon únic per a servei de nit a la Direcció General del Transport, de la Generalitat de Catalunya, és el 82250.

SERVEI PERMANENT DE LA DIRECCIÓ GENERAL DEL TRANSPORT

Per tal de facilitar el ritme més actiu encara a la vida i activitats oficials a la reinguarda, del tot necessària en aquests moments de lluita intensa al front, la Direcció General del Transport de la Generalitat, atenent a les necessitats de cada moment, ha disposat que l'oficina encarregada d'expedir els Fulls de Ruta estableixi un servei permanent.
 A partir d'avui dia 30, el Departament de Fuils de Ruta, i la mateixa Direcció General, tindrà un servei continuat dia i nit, tant per a atendre possibles necessitats de documentació de vehicles com per a prestar l'atenció a les necessitats de tot hora, per totes les quals està en constant contacte amb els organismes oficials i Juna de Defensa Passiva.
 El telèfon únic per a servei de nit a la Direcció General del Transport, de la Generalitat de Catalunya, és el 82250.

A LA CONSELLERIA D'ECONOMIA

Aquest matí el conseller d'Economia, senyor Joan Comorera, ha rebut, entre moltes altres, la visita del director general de Transport, el conseller regidor d'Assistència Social de l'Ajuntament de Barcelona, senyor Martínez Cuenca; el senyor Alvarez del Vayo, i diverses comissions de pobles de Catalunya.

Dos morts i diversos ferits en una tràgica lo-pada entre un tren elèctric i un camió cisterna

València, 30. — A l'encreuament del camí de Barcelona amb la línia ferrada de Mediana, toparon un tren de carbó amb un camió cisterna ple de benzina.
 A conseqüència de la topada, que fou violentíssima, s'inflamà la benzina i es propagà ràpidament el foc al cotxe-motor i al llarg del tren.
 Per la violència de l'incendi no es pogué salvar el passatge sinó amb grans dificultats i resultaren, per tant, víctimes.
 Ràpidament acudiren en auxili dels passatgers nombrosos veïns d'aquelles rodalies i diversos ocupants de camions i cotxes que transitaven per la carretera en aquells moments.
 Tante hi acudiren ràpidament els bombers, però per la inflamabilitat del combustible hagueren de lluitar-se a evitar que l'incendi es propagés.
 Diversos carrablers que presenciaren l'accident, organitzaren el treball de salvament de les persones que havien quedat en els vagons incendiats.
 En els primers moments foren salvats diversos passatgers amb cremades de poca consideració i set nens cremats greus.
 A l'hospital foren guarits Antoni

UN MAGAZINE DINAMIC

Ha aparegut el número 5 de CATALANS!

Amb l'exactitud cronometrista a que ja ens té acostumats, el número 5 de CATALANS, ha aparegut amb el cinquè número d'aquest popular i bastament acreditat magazine descal.

La millora que de número en número ha anat experimentant aquesta publicació es reflecteix amb tota la seva intensitat en aquest cinquè número aparegut, el qual no hi ha dubte que constitueix una prova de bon gust i d'acurada presentació en totes les pàgines de què es compon «Catalans» ha cercat, i ho ha aconseguit en tots els aspectes, presentar al gran públic de la nostra terra una publicació de la més alta categoria dintre el gènere popular i escollit a aquesta mena de publicacions.

El contingut del sumari, en aquest número que ens ocupa, ens revela d'afegir nous elogis a aquesta brillant publicació. Heu-vos el ad: La portada ens mostra una de les noves audàcies de la manera de construir a Barcelona, amb la representació del granat d'una casa s'eleva, simple, neta, arida, segons les normes de l'arquitectura funcional.

«Bon dia, senyor alcalde, és el títol d'un magnífic reportatge a propòsit de l'activitat i popularitat del nostre alcalde, senyor Hilari Saguer, escrit per Artur Llorens. Saguer, un acurat article del popular escriptor Rovira i Virgili sobre el curs de la guerra, article inicialment de les batalles d'Aragó.

«La guillotina» és un resum de les principals execucions que es portaren a terme durant la Revolució francesa i de tantes altres execucions subsegüents en molts països.

Troblem altres reportatges i articles interessants, signats per Francesc Esteve, Josep Maria Ferrer, M. V. Orta, Sebastià Gascó, Joan Amades, Lluís Capdevila, etc.

«El títol de la setmana» descriu la vida de Granados, el gran músic català i la seva dissortada mort a bord del «Sussex».

Ultra els treballs esmentats figuren en aquest número un conte de guerra de l'escriptor Enric Gual, un assaig sobre el món dels anacardes, curiositat i altre text que no debem d'interessar els lectors d'aquesta magnífica il·lustració catalana.

LLIBRES I PUBLICACIONS

"LA INTERVENCIÓ ALEMANYA A ESPANYA"

«Edicions España» ha publicat, sota el títol «La Intervenció Alemana a Espanya», una interessant informació, un interessant assaig sobre els orígens de la nostra guerra i els seus punts de contacte amb la situació general d'Europa.
 El treball és original d'una revista de l'escriptor Enric Gual, i està acompanyat d'una introducció a la perfecció de la política europea la qual ha treballat prou i a l'esclarament del qual aporta una àmplia i completa documentació. Es tracta d'una obra d'un remarkable interès.

¿QUI ES EL CAPITÀ HOFFMANN?

Londres, 30. — El periòdic conservador, «Daily Sketch», publica una informació que segons diu ha rebut d'un voluntari anglès que ha lluitat en l'exèrcit de Franco: «Efa tres mesos un jove militar que enviat a Franco. Fou establert en una petita casa vigilada nit i dia per dos sentinelles. Tots nomenaven aquest jove «El capità Hoffmann. Durant els últims mesos l'oficial alemany visità els fronts i totes les posicions de Franco i preparà el pla de l'ofensiva a Aragó.

Necessitem quelcom més que protestes

París, 30. — A demanda del grup comunista la Delegació d'Espanya ha reunit a la Cambra, i ha aprovat la resolució següent:
 «La Delegació d'Espanya, per unanimitat, condemna les agressions contra les poblacions civils d'Espanya, i reprova amb indignació els barbàrics atacs aeri dirigits contra la gran ciutat de Barcelona, i dels quals nombroses poblacions d'Espanya republicana continuen essent víctimes cada dia per part dels avions procedents d'Alemanya i Itàlia».

GRAN TEATRE DEL LICEU

Temporada Oficial d'Art Liric
 Demà, dijous, a les 5 en punt de la tarda, El drama líric en tres actes d'Unzueta

Las Goidrinas

per Marc Redondo, Conxita Panades, Matilde Martín i Antoni Pallas

Mezcla de direcció, Francesc Palos
 Direcció escènica, Eugeni Casals
 Primera parella en la pantomima Rosita Goyri i Joan Magrinyà

Disculpe tard: Els saluts La República de la Palma, de Brón
 Recensitat: Eugeni Casals

Segura, de 35 anys; Manuel Alonso Cal, de 16; Francesc Berga Cibera, Josep Cibera Lluich, Vicenç Alabau Samper, de 30, i Josep Mir Blasco, de 62, tots ells greus. Els dos últims moriren després d'ésser atesos pels metges de guàrdia.

Caixa d'estalvis i Mont de Pietat de Barcelona

ELS EMPENYORAMENTS DE JOIES

Es posa a coneixement de tots els que tinguin joies empenyorades a l'Oficina Central i Sucursals d'aquest Mont de Pietat, les dades d'empenyorament de les quals o la seva prorroga siguin anteriors a l'1 de juliol del 1937, que a fi d'evitar-se perjudicis han de prorrogar els seus respectius préstecs abans del dia 10 del proper mes d'abril.

Academia AQUARIUM

Petrizol, 12, baixos
 BALLE TOTS ELS DIES
 DES DE LES 6 DE LA TARDA

GOVERN

Londres, 30. — El grup parlamentari laborista ha decidit provocar principis de la setmana entrant debat a la Cambra dels Comuns.

En el transcurs d'aquest debat

Alemanya dóna les armes; Wall Street, els diners, i la clerecia posa els homes i diu les misses Cent mil "camises daurades", comandats per Cedillo i inspirats per Roma i Berlín, estarien disposats a la revolta PERÒ EL POBLE MEXICÀ VIGILA...

AMERICA DEL SUD, OBJECTIU DE L'EIX ROMA-BERLÍN

Les nacions democràtiques d'arreu del món es giren d'esquena a la realitat. Tanquen els ulls i s'obliuen a no veure el perill que el feixisme representa, no sols per la seva ideologia reaccionària sinó per l'extensió que pren i la que li volen fer prendre. Perquè Roma i Berlín, en el seu afany imperialista ja no tenen prou amb voler dominar Europa; volen imposar-se també a l'Amèrica llatina on, a manca d'un imperi colonial, pensen trobar nacions febles que es deixin dominar i s'avinguin a fer el paper de colònies sota el seu domini.

El feixisme, la terrible màquina, les conseqüències de la qual paguem avui nosaltres de manera tan sangniant, no pot assegurar-se i cercar noves terres on imposar el règim de l'oca i el règim de terror que el sosté mentre les nacions democràtiques el deixen actuar sense adonar-se del perill que corren i que elles mateixes s'imenten inconscientment.

MEXIC, AMENACAT PEL FEIXISME

Es Mèxic, precisament, aquest país germà nostre, que tantes proves de solidaritat i d'amistat ens dona d'una que va començar la guerra, el país sud-americà més directament amenacat pel feixisme.

Les noves que arriben de Mèxic respecte al desenvolupament del feixisme en aquest país produeixen una certa inquietud, principalment als Estats Units, pel seu veïnatge. Un diputat americà, Jerry O'Connell, que darrerament va visitar Espanya, ha fet a propòsit de l'Amèrica mexicana manifestacions, en les quals diu que l'exèrcit sediciós que amenaça la democràcia mexicana és compost per uns cent mil homes, els quals són proveïts d'armes directament des d'Alemanya.

Mèxic és avui, després del Brasil, un dels objectius fonamentals de l'Eix Roma-Berlín. Naturalment, el feixisme opera a Mèxic en condicions molt diverses a com ho feu al Brasil.

LA RIVALITAT NAZI-ITALIANA EN LA DOMINACIÓ DE SUD-AMERICA

Bo serà, pel fet que parlem del feixisme al nou continent, explicar l'abans de la influència d'italians i alemanys i la rivalitat que existeix entre ells per arribar a la major dominació. El «Corriere Diplomatico» de Roma, que dirigeix Giacinto Agostinelli, i que és traduït als agents del feixisme a l'estranger, en un dels seus darrers números, diu:

«Set Repúbliques latino-americanes s'encaminen decididament vers l'establiment sobre els principals fons del feixisme del seixantisme Mussolini. Elles són: Argentina, Brasil, Bolívia, Perú, Veneçuela, Paraguai i Uruguai.»

De la resta dels països, Colòmbia és manté dintre del règim democràtic i Xile i Equador s'orienten vers l'esquerra. Les Repúbliques de Centra Amèrica, com Guatemala, El Salvador, Hondures, Nicaragua, segueixen també, segons l'artícle, sota l'impuls triomfant del feixisme.

En aquest article de Roma cal advertir un detall: Itàlia reconeix que exerceix la seva influència directa damunt diversos països americans; és més, es refereix només als països on aquesta influència és més neta, no hitleriana. I tant és així que en referir-se a Xile i Equador, on la influència nazi és decisiva, es situa com d'orientació esquerrana.

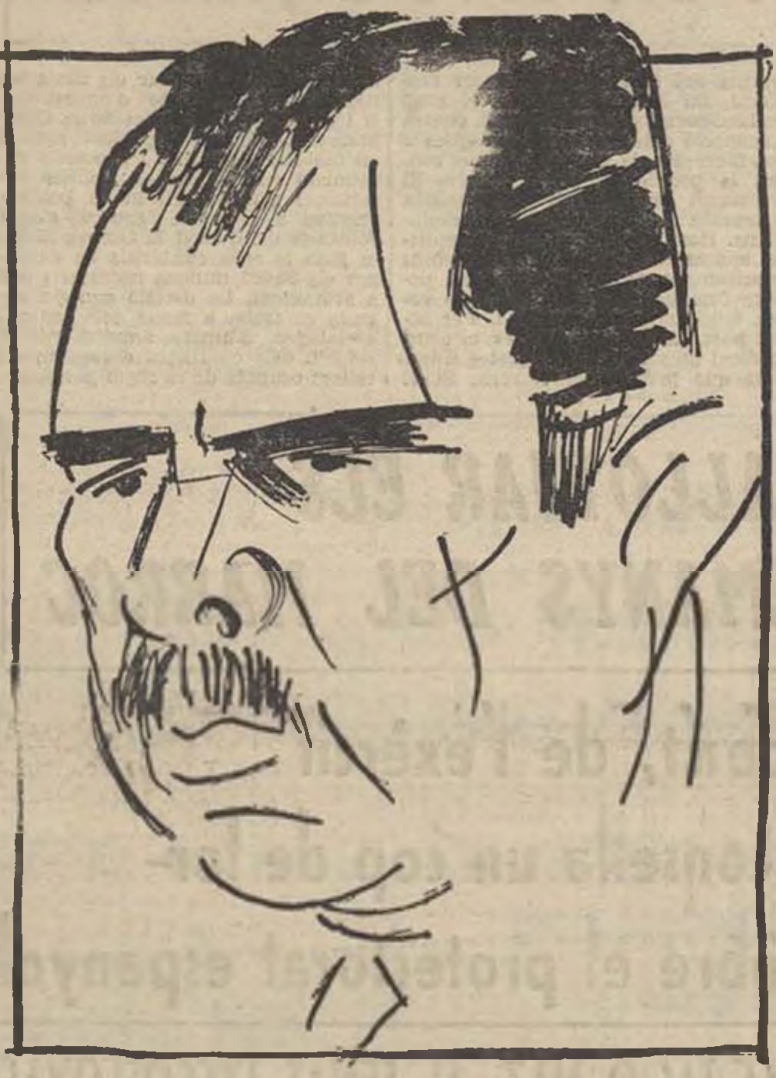
Es indubtable, doncs, que existeix una certa rivalitat nazi-italiana en la dominació del nou continent, nou punt de mira de la capacitat de l'imperialisme feixista.

ALLO QUE CERCA EL FEIXISME A MEXIC

A més de l'anany de domini, el feixisme cerca a Mèxic una base d'operacions contra els Estats Units. D'aquí la preocupació de la gran República americana davant l'increment que els italo-nazis prenen al Sud.

Però Mèxic és cobelat també, tant com per la seva posició geogràfica, per les seves riqueses minerals, amb el petroli al cap. A més és un adversari perillós per l'enorme influència antifeixista que exerceix a tot el continent, i serveix de contrapes a la política d'expansió italo-nazi.

Vol també el feixisme la dominació d'aquesta important posició marítima i els mateixos dictadors de Nicaragua, Guatemala, El Salvador i Hondures, dirigits des de Berlín i Roma, senten pressa per a treure's

El President Cárdenas, amb el qual les llibertats de Mèxic i les llibertats de tots els pobles de la terra tenen un ardit i abnegat defensor

del davant aquest veu democràtic que és Mèxic i que constitueix un perill per als tirans.

Mèxic no figura en la llista de les Repúbliques americanes que esguen la llum triomfant del feixisme. En primer lloc perquè el país no es troba disposat a seguir cap llum que no sigui inspirada en ideals nobles i, després, perquè hom espera donar el cap per sorpresa.

Però Mèxic s'oposarà, amb totes les seves forces, al triomf del feixisme. I en aquest cas pot ésser una nova Espanya, en el cas que els seus enaïts per mercenaris estrangers.

ELS FEIXISTES MEXICANS

La primera oposició reaccionària a Mèxic, oposició oberta a la revolució agrària mexicana, fou dirigida per l'ex-ministre d'Instrucció Pública, Josep Vasconcelos. La política violenta i agressiva de Calles afavorí els pretensions de la clerecia mexicana, la posició sediciosa de la qual és prou coneguda.

I fou aquesta clerecia —Mèxic reprodueix les condicions socials d'Espanya en molts aspectes—, l'agent dels vasconcelistes, inclinats cada més cap a les dretes i el feixisme. Tant que Vasconcelos —home d'Església abans que tot i filosòf idealista a la manera de Barrachin i me alemany—, s'ha definit fa uns mesos a favor de Franco.

Els feixistes mexicans, que comencen anomenant-se «cristeros», actuen al crit de «Visca Crist Reia». Enren els «cristeros» que en els seus assalts místics tallaven les orelles de les seves víctimes, especialment dels mestres que amb Cárdenas participen de l'ensenyament laic i socialista, reglamentat oficialment pel Govern. Ja veieu que la diferència entre els «cristeros» mexicans i els falangistes espanyols és molt poca.

Els «cristeros» de Vasconcelos, però, fracassaren. Alchobres es reorganitzaren sobre la mateixa base i adaptaren el nom de «camisas daurades» obraven pel terror. En determinat moment es digué que hi havia dues-centes mil camises daurades i es parlava de la duna marxa sobre la capital. Cárdenas va dissoldre aquesta organització el 1936 i prohibí la seva reorganització, i d'aleshores ençà, com els feixistes de La Roqueta a França, van anar perdent terreny, si bé no pot dir-se de cap manera que el perill «daurat» hagi desaparegut totalment.

EL GENERAL CEDILLO I ELS SEUS DAURATS

El cap dels feixistes mexicans és el general Cedillo, i els seus homes que, com hem dit, puguen a cent mil, es regeixen exactament igual que les seccions d'assalt nacional-socialistes, com també s'anomenen. Aquest exercit, proveït d'armes per Alemanya i

finançat per alguns grups de Wall Street, que volen seguir gaudint dels seus privilegis en els interessos petrolers, s'està organitzant a les serres de Guadalupe. Alemanya dóna les armes, Wall Street els diners i la clerecia mexicana posa els homes i diu les misses.

Hi ha encara altres organitzacions de tipus feixista, però que no tenen ni de lluny la importància de la que comanda el general Cedillo. N'hi ha una de creada recentment i que s'anomena «Llegión Mexicana de Acción Social», formada per alguns intel·lectuals que s'han organitzat com a entitat de turisme, ètica i higiene. Aconsella la salutació amb la mà aixecada perquè diuen que l'encalzada de mans és antihigienica i coïe per l'estil. Sota la màscara de la higiene es tracta d'establir les normes emprades per nazis i italians.

CARDENAS CONTRA ELS FEIXISTES MEXICANS

El Govern presidit pel general Lláizter Cárdenas és enemic aferrissat dels qui volen arrabassar al poble les seves llibertats. En la lluita entre democràtics i «camisas daurades», el Govern disposa del control de la situació. Malgrat que una part de la premsa estigui contra el Govern, subvencionada pels nazis, el Govern compta amb un gran ajut en les masses camperoles i obreres de Mèxic. Recentment els obrers sindicats han decidit organitzar-se militarment per a ajudar l'Exèrcit regular en la defensa nacional a el moment de la sublevació feixista arribés.

En aquest sentit, Lombardo Toledano, líder obrerista, ha fet una advertència seriosa als treballadors. Heus ací, doncs, la composició de les forces reaccionàries del país organitzades militarment sota la influència nazi, que es disposen a portar l'ofensiva contra el Govern elegit democràticament.

Cent mil homes que concorden de prop els seus enemics de dins i els que puguen venir de fora per tal de mantenir el règim que voluntàriament s'ha donat.

Es salvarà Mèxic? Aquesta és la pregunta que es fan a Amèrica molts gent que concorden de prop els seus enemics de dins i els que puguen venir de fora per tal de mantenir el règim que voluntàriament s'ha donat.

Es salvarà Mèxic? Aquesta és la pregunta que es fan a Amèrica molts gent que concorden de prop els seus enemics de dins i els que puguen venir de fora per tal de mantenir el règim que voluntàriament s'ha donat.

M. V. O.

UN FET DIVERS

per SHERLOCK BELLPUIG

PERO HI HAVIA LA SENYORA EMMA

La senyora Ebert entrà a la cambra fosca d'una revolada. Això és un fet, perquè la vella senyora caminava sempre amb unes passes petites i àgils, restes d'una joventut rosada, plena de bel·les en el camp, de passejades per les muntanyes i de festes camperoles.

Per primera vegada, des de feia molts anys, la senyora Emma obrí els finestrons de la cambra fosca. Les frontisses, rovellades, rondinaren. El cordó de les cortines s'entortolligà i els dits vacil·lants de la senyora hagueren de desfer un parell de nusos. Finalment, la llum entrà. Semblava que tingués por, que als raigs els passés el que ens passa a nosaltres quan entrem en un lloc obscur venint del carrer.

A poc a poc, els ulls debils i tristes de la senyora Emma s'acostumaren a la nova claredat. Veíe el món infinit i vertiginós de la pols il·luminada, com si bel·les una dansa invernal s'apartés a la llum impenetrable dels reflectors del sol. Veíe, després, una taca daurada damunt la fusta lluent de la taula escriptori. Veíe els reflexos apagats de l'escripció de coure.

Una alenada d'aire, entrat qui sap per quina escletxa, mogué els fulls d'un llibre obert. El vent perdé el punt, el mateix que havia deixat el mort en sortir de casa, el dia que va morir.

Havia estat llegint tota la tarda, aquell dia. Després de berenar, com de costum, i de donar una darrera ullada al llibre, passà amb força el tallapaper per damunt de la pàgina on havia acabat, perquè no es perdés el punt, agafà el seu barret meïo i un abric molt vell i gastat, que li venia curt, però amb el qual havia fet tota la guerra —perseguit pels militars en els moments d'euforia, aduït en els de perill— i amb passes llargues i pausades marxà cap al seu club, una organització socialista de barrada on havia de donar, aquell vespre, una conferència.

Al cap de mitja hora, el tornaren a casa, mort. Una falla del cor l'havia matat pel camí. Uns obrers que passaven el recolliren, el reconegueren i donaren la veu.

Així, simplement, morí Ebert, primer president de la República alemanya, fill d'un boter, socialista de tremp i oncle de la senyora Emma. En recordar aquestes escenes passades, la neboteta revela una llarga sèrie de dificultats que ella veia el seu oncle, quan ella era petita, un dia que anà a cercar refugi a la seva casa camperola de Pomerània, i com hagué de fugir a les poques hores, perquè la policia del Kaiser trucava a la porta.

Recordà el primer discurs que pronuncià, en un miting, durant la campanya electoral, quan es presentà candidat a diputat pel districte i com els altres pagesos semblaven apartar-se, com d'empestat, de tota la seva família; «els descreguts», els «jueus verinosos».

Com, després de dos fracassos i d'un treball perseverant, de convicció, de discussió amb els obrers del camp, un per un, fou elegit per anar a la Cambra, aquella caricatura de Parlament que Bismark havia bastit a la mesura de la seva política.

S'acostà a la vella calaixera, en la qual Ebert guardava els retalls i els originals dels seus discursos i dels seus articles. Regirà per entre les carpetes i trobà un tros de diari, tot esgrogueït, en el qual, amb grans lletres es llegia: «El camarada Ebert denuncia els preparatius de guerra de les «camisas daurades». El seu primer discurs!»

Ella havia llegit aquell dia, darrera una columna enorme que sostenia la volta del Palau del Congrés, a la tribuna pública. Des d'aquella tribuna, com que les visites es feren abundants i la correspondència aclaparadora, Emma —que llavors era fresca i rosada, amb unes galtes vermelles i una mirada blava i suau— li féu de secretària.

Aquells temps, ementa en que la policia feia una visita cada dos per tres, retrovers llibres, buidant calaixos, duntant-ho tot per terra i en desordre! Però mal no trobaren res. Karl, un jove socialista que voluntàriament s'havia constituït en guàrdia de corps del diputat, sempre s'apanyava per a endevinar aquestes «visites» i avisar amb temps. Potser per agratament, d'una manera espontània, Emma i Karl començaren a forjar junts belles fantasies que la guerra tingué cura d'enderrocar, amb una simple nota blava, portada pel carter, la qual deia, sense cerimònia: «El soldat Karl Summer morí a conseqüència de ferida de bala al pit, el dia...»

L'oncle, llavors, no anava a casa. La noia, mig disfressada, es cuidava de portar-li els papers i els encàrrecs a la casa on s'amagava de la curiostat, massa impertinent de la policia militar.

Ella era l'única dona que coneixia, després, el patir, la lluita interior que hagué de sostenir el diputat socialista per venir-se a visitar els fronts, quan ja l'Alemanya imperial s'escolava i més tard, proclamada la República, com hagué de vencer tota mena d'escripcions personals per tal d'aguantar amb una ferma el timó del nou règim, contra tots els que el volien destruir a penes nat, els «junkers», els oficials desviegats, tots els que sempre havien perseguit els obrers, els socialistes.

Després, uns anys difícils, plens de dubtes de tants, a vegades de febleses, que envelliren tant Ebert com la seva neboteta, que el veia patir, i la mort, sobtada, que l'arrepia pel carrer, sense ni deixar-li llegir el llibre que havia començat...

Un amic de la senyora Emma, un dels pocs que li quedaven, dels que encara s'arriscaven a qualsevol cosa per no deixar morir del tot aquell foc de la veneració de vell polític desaparegut, li havia dit, aquell matí, que els nazis anirien a fer-li una visita.

Com ho havia sabut? Era difícil d'endevinar, però el fet que ho sabés demostrava, almenys, que encara no tota oposició era inútil, que l'esperança era permesa...

Emma, que estava al corrent de tot el que el seu oncle havia dit i escrit, sabia que era el que els nazis anaven a cercar. L'havien deixada tranquil·la durant aquells anys de terror, perquè ella havia callat, s'havia fet, esborradissa. Es contentaven amb no passar-li la pensió que l'Estat li havia concedit, i prou. Gràcies a alguns antics companys, a unes joies venudes a temps i a una vida silenciosa i misèria, la senyora Emma havia anat tirant.

Però ara... Ja s'havia acabat. Arribarien, dintre uns moments, uns quants agents de la Gestapo, un senyor amb ulleres i una cartera sota el braç i començarien a regir entre els papers d'Ebert, entre les seves notes íntimes, entre tot el que representava un treball de lluita social de cinquanta anys, incansables i durs. Cercaven una quantitat d'articles indits, que havia escrit abans de la guerra, dient que en una Alemanya futura i lliure, Austria hi trobaria una germana gran per a ajudar-la, al seu torn, a alliberar-se. Els nazis volien trobar aquells papers —dels quals havien tingut notícies per algun trànsit en pla de fer marit— per a fer-les públiques i sembrar la desorientació entre els obrers, entre els socialistes, que s'oposaven —en una acció il·legal, clandestina i plena de perills— que el proletariat alemany vetés amb tota la conquesta d'Austria per Hitler.

Però hi havia la senyora Emma. Agafà els papers de la calaixera, els apilò damunt una catifa, es

ALIENS A TOT OBJECTIU DE GUERRA

Els catalans de Buenos Aires i els criminals alemanys de l'aviació del feixisme contra ciutats oberles

Os Pedimos...

BOMBARDEOS AEREOS

CENTENARES DE NIÑOS Y MUJERES

Avenida Alvear 1975

EL DOMINGO 6 DEL CORRIENTE DE 10 A 13 HS.

"Informativo Semanal de Cataluña"

Facsimil d'un dels cartells que inviten el poble a la manifestació

El Casal Català de Buenos Aires organitzà una manifestació de protesta pels bombardeigs a les poblacions civils arran dels darrers raids de l'aviació italiana un matí de diumenge damunt Barcelona destruint cases i assassinant dotzenes d'infants, de dones i de ciutadans aliens a tot objectiu de guerra.

La protesta feta a l'ambaixada de la República i l'Avinguda Alvear congregà milers de catalans, ciutadans argentins i de tots els pobles llires i europeus que esudren a signar els fons de protesta. Fou una magna manifestació de civilitat i una exteriorització d'energía condemna pels bàrbars procediments de crueltat resuscitats pel feixisme trifísic en terres hispàniques.

Tota la Premsa del Plata dedica llargs espais i nombroses fotografies al comentari de l'acte realitzat que constitueix una prova de simpatia envers la República espanyola i la terra catalana.

Copiem a continuació paraules de personalitats de la colònia catalana i de simpatitzants amb la causa de la llibertat i de la cultura. Ramon de Fortuny, president del Casal Català, declarà: «El feixisme tracta d'entonsar segles de treball i de cultura i de tot un poble. Jaume Fabrega, el nostre músic que es troba a l'Argentina, en tantes enaïtes la música catalana, afirma: «No podem desmoralitzar el poble català els bombardeigs aeris». J. Coca, català emigrat fa vint anys a l'Argentina, avui diputat socialista al Congrés argentí, diu: «El bombardeig de Barcelona té un sol propòsit criminal: el consol general de la República a Bahia Blanca, Juan José Almada, afirma: «Es tracta d'un atemptat engendrat per no se sap quin instint». «Maruja Mallo, pintora espanyola que resideix de temps al Plata, comenta: «En terres hispàniques s'alça la civilització contra la barbàrie que vol dominar-les». Eduardo Blasco Amor, insigne poeta gal·lec, avui vice-consol de la República a Buenos Aires, diu: «Quan són batuts al camp de batalla, es revengen damunt les posicions civils». Josep Mugica, membre del Comitè Executiu d'Acció Nacionalista Basca de Buenos Aires, «la matança de Barcelona fa revivre els bascos l'assassinament de Guernica». Alfredo Palacios, el defensor de Francisco Macià, senador argentí, feu acte de presència a la manifestació i romangué llarga estona conversant amb els dirigents de les col·lectivitats llièriques de Buenos Aires.

Pocs dies després, a Radio Callao, de la capital del Plata, a la secció «Habla Madrid» que dona periòdicament, hi prengué part l'Orfeu Català sota la direcció del mestre E. Sunyer i el doctor Esquerra, secretari de l'Hora Catalana, el qual glossà en una conferència l'aportació de Catalunya a favor de la República. L'actuació artística de la massa coral catalana és altament elogiada per la Premsa argentina que destaca la mestria de la labor artística del seu director.

Carregà el paquet i, mig arrossegant-lo, l'entrà a la cambra de bany. Tancà la porta i se'n anà cap a la cambra de bany.

Dues hores després, quan els agents nazis, cansats de trucar, feren saltar el pany de la porta del pis i regiraren tota la casa, trobaren, en entrar a la cambra de bany, el cos de la senyora Emma Ebert —un cos petit i esquilat, massa vell pels seus 50 anys— arruïnat prop de l'escriptori. A l'altre extrem de la cambra, un pilot de cendres i papers cremats. I una olor fort de gas s'escampà per tota la casa...